

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Gg. naročnike, katerim poteče ta mesec naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, ako hoté list dobivati redno v roke, ker „Slovenski Narod“ pošiljamo samo onim, ki naročnino naprej plačajo.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	16 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravištvu „Slov. Naroda“.

V Ljubljani, 28. marca.

Y. Duclerc, Fallières, Ferry, tri ministerstva v osmih mesecih je vender malo preveč tudi za zdrav želodec, bolj zdrav, nego je ta sedanje francoske republike. Prva velika neumnost, ki so jo francoski republikanci naredili, je bilo ometavanje Gambettinega ministerstva, ki je bilo jedino sposobno odnošaje republike utrditi in kolikor toliko konsolidovati.

Pa kakor da bi jih bil slabi duh anarhistov navdajal, neso podpirali Gambette in njegovega jako praktičnega predloga o skrutiniji list, („scrutin des listes“), ki bi bil jedini kadar izkoreniniti lokalne visokosti in pretenzije in na ta način monarhistom podrezati žile. Pa strast proti rastočemu uplivu Gambette in njegovi slavi jih je tako zaslepila, da

so pozabili pri tem vso republiko in da so le svojo zavidnost in škodoželjnost raz vajat spustili in njegovo vlado vrgli. Potem se je začelo to veliko kolebanje in majanje v vseh stebrih in stožerih republikanske države, da so pretendenti vseh treh dinastij mislili: zdaj pa zdaj bo republike konec!

Ministerstvo je sledilo ministerstvu, tako, da so v kratkih 8 mesecih dospeli do tretjega. Napaka te prikazni leži tudi v parlamentarni ustavi francoske republike, namreč: da mora biti vzeto ministerstvo iz večine obeh zbornic in da mora v tistem trenutji odstopiti vsaka vlada, ako ostane le z jednim samim glasom v zbornici v manjšini. Odgovorno ministerstvo sestavi in imenuje sicer neodgovorni predsednik republike. V severno-amerikanski republiki je pa ravno narobe: tamkaj imenuje odgovorni predsednik, ki je na 4 leta voljen, samo njemu odgovorno ministerstvo, ki je jedino od predsednika odvisno in ki le z njegovo voljo ustaja in pada. Reči se mora, da ima v tej zadevi severno-amerikanski predsednik skozi svoja 4 leta skoro tako oblast, kakor jo je imel ranjki cesar Napoleon III. Tudi Napoleon III. je bil po ustavi odgovoren le francoskemu narodu, — imenoval pa je ministre po svoji volji in bili so samo njemu odgovorni, kakor se je to godilo in se dogaja od časov Washingtona do danes v veliki republiki onkraj atlantskega oceana.

To daje vladi in s tem tudi vsem državnim oblikam in odnošajem tisto stalnost, katera je za razcvitanje vsake države neobhodno potrebna. Na Francoskem pa kakšnim vrtoglavin, v svojih interesih dozdevno oškodovanim ali vsaj razžaljenim poslancem na jedenkrat v glavo pade, izreči dotičnemu ministerstvu nezaupnico in ga tako prisiliti na odstop.

To prakticiranje je primoralo Duclerca in za njim Fallières-a, da sta dala svojo ostavko in predsednika prosila, naj novo vlado imenuje. Ali tako

postopanje poslancev je francoski narod strašno razburilo in začele so se proti takemu postopanju oglašati veljavne korporacije v celi deželi. Prvi je poslal deputacijo k Grévy-ju zastop parizkih veletržcev in fabrikantov in mu naravnost povedal, da take premembe in prekucije v vladi so na veliko kvar francoski trgovini in obrtnosti, ki gre zdaj rakovo pot. Kmalu potem je poslala adresu v istem smislu druga korporacija po imenu „union des chambres syndicales ouvrières de France“ (zveza delavskih zbornic) in rekla je Grévy-ju, da dela primanjkuje dan za dnevom bolj, prazne fabrike se množé in delavci brez kruha lačni okolu pohajkujejo, da pa je vsega tega kriva jedino le nestalnost vlade, ker zaupanje v francosko republiko vsled tega povsod v inozemstvu kakor v domovini pojema. Precej potem prišla je na vrsto adresa kmetijske zbornice v „Saint-Cesaire les Nîmes (Gard)“ na predsednika Grévy-ja. Tudi ti možakarji so jako odločno govorili, odkritosrčno rekli Grévy-ju, da tako ne more več dalje iti, ker po kmetih vse nazaduje in zaslužka ni nikjer nobenega, katerega je bilo pod cesarjem Napoleonom povsod tako v izobilji. Te izjave, ki so sledile v kratkih presledkih, vzbudile so tako pozornost po celi Franciji, da so vsi pravi rodoljubi z Grévy-jem vred začeli sedanje stanje države resno premišljevat.

Da je to kolebanje in omahovanje v vladinem sedeži veliko k tej krizi pripomoglo, se ne da tajiti, ali — poleg tega so delovali tudi drugi bistveni, materialni uzroki. Vedeti je treba, da tisto neizmerno bogatstvo, na katero se je zmirom mislilo, ko se je le ime Francoske izgovorilo, se je že zdavna spremenilo v basen. Zadnja leta dobila je Francoska v svojih prvih in najboljših obrtnijskih strokah silne konkurente. Svilarstvo, ki je od zdavna leta in leta v Lyonu najbolj cvetelo in ki ni imelo tekmece na celem svetu, znižalo se je zdaj skoraj na polovico nekdanje produkcije. Zgornja Italija, za njo Angleška in deloma tudi Nemčija delajo v tej stroki

LISTEK.

Potovanje križem domovine.

(Popisuje Prostoplav Kretanov.)

XIX

Na Sveti Gori.

Razven meseca, ki nam svoj blede obraz, zdaj v kolačevi zdaj v srpovi obliki, kaže vedno le z jedne ter iste strani, moči nam je motriti vsako reč z različnih stališč, od koder njo zagledamo vselej v drugi podobi. In takó ti tudi Gorica, vračajočemu se z izletov po njeni okolici, pokaže z vsake plati drugačno obličje. Bližaš li se jej z iztočne strani, po šenpaski cesti, predstavi se ti s svojim sivim, na strmem hribu stoječim gradom v podobi trdnjave; če te noga zanese tja gori na Brda in si mesto ogleduješ z večernega stališča, dviguje se amfiteatrično v širnem okviru pred tabo z ravani po holmi navzgor; ako prideš z južnega kraja sem gori po polji iz Vrtojbe, kaže ti v polu-profilu, nalik nasršenemu grebenu po hribovem rebru, svoje

v zrak streleče biše in, ko se vračaš s sprehoda sem po cesti od Solkana, molí ti nasproti kostanjeviški vrhunec svoje z drevjem ovenčano pročelje, ob katerem niz dolu se mesto znižuje tje kaj pod grad, širč se polagoma v prostrano naročje planote . . .

Takó sem si ogledoval divno našo „avstrijsko Nizzo“ od vseh strani, o različnih dnevnih časih in ob vsakovrstni solnčni osvetljavi ter si pasel oči na vseh njenih promenljivih prikaznih! Danes na pr. sem videl Gorico — obrito z rumeno juterno zarjo, drugi dan, ko je bilščela nad njo zlata mreža poludanskih solnčnih žarkov in, ko sem se tretji večer vračal v njeno naročje, preprezal jej je obličje prozorni pajčolan vijoličaste somrakove sence —

Neko jutro pri običajnem sprehodu pride mi po naključji pod noge gladka široka cesta, vodeča gori na sever. Ob njej se vrsté dične ville, ograjene z bujnim eksotičnim rastlinstvom, izmej katerega se bliščé beli mitologični kipi. Na desno in levo širi se plodovito polje, nasajeno z južnim ovočjem in vitkim trsovm, ki se nalik košatim vencem vije od drevesa do drevesa mej širokimi ogóni . . . Stopaje brezsmoterno po beli cesti, vijoči se mej temi

prirodnimi vrta, dospejem nehoté tja v — Solkan, ličen tržič, dvigajoč se ondu ob vznožji plešavega hriba. Oddéhnivši si pri vrlem solkanskem županu, g. Mozetiči, uberem cesto, držečo mimo visokih temnih cipres, stoječih tu ob sivi skali liki žalne mrtvaške sveče. Od onod vede cesta v vijugastih ovinkih po hribu navzgor. Na desno vzpenja se kvišku skalovita, z gnelčjem in robidovjem obraščena goličava, in na levi strani šumé po globoki, v sive pečine dolbeni strugi zeleno-modri Sočini valovi . . . Dospevšemu do polovice hriba, zasučé se mi pot na levo, po kamenenih stopnicah, mimo raznih kapelic, v katerih so naslikane podobe iz Marijinega življenja, od njenega vskromnega rojstva do veličastnega vnebovzetja . . .

Čem višje me je noga zanesla, tem bolj se mi je širil razgled po krasni goriški okolici: zdaj pa zdaj sem obstal na tej in onej postaji, zroč zavzet tja doli po solnčni ravani, a jedva odvrnem pogled divnemu razvidu in začnem stopati po stopnicah dalje gori, ustavi me zopet tu in tam kako zuano imé mej nebrojnimi podpisi sveto-gorskih romarjev, ki so se uvekovečili ondu po pravilu stare razvade:

Francoski silno, dan za dnevom rastočo konkurenco. Umeteljno mizarstvo je bilo njega dni v Parizu usredotočeno, in na konkurenta še nihče na Francoskem resnobno misliti ni mogel.

Ali dan danes so dobili Parižani v Švedski in Norveški takega tekmeča, da se kar divijo in čudijo povpraševaje: ali je res kaj takega mogoče?! Vedeti je treba, da je Skandinavcem s tem konkurenca olajšana, da imajo lesa v izobilju in silno poceni doma, kolikor ga bočejo, česar pa Francozom v Franciji manjka.

Iz teh vzrokov se mora tudi to raztolmačiti, da se je v francoskem budgetu prikazala poprej nikdar poznana pošast v podobi deficita. To prikazen so doslej Francozi poznavali samo po časopisih, ako so brali budgetne izjave inostranskih držav. S tem se da tudi raztolmačiti, da je padlo 1882. l. izvažanje (export) za celih 1500 milijonov frankov, — gotovo za zelo znatno svoto. Nadalje se mora uvažati, da je filoksera ravno za časa republike skoro tretjino vseh francoskih vinogradov uničila in tako prvemu proizvodu francoskega poljedelstva, ki je bil poprej glavni faktor narodnega blagostanja, zadala silni udarec.

Iz tega vzroka se da tolmačiti, da je Francoska 1882. l. uvožila vina za 300 milijonov frankov. Se ve, da se to vino ni zaradi pijače uvažalo, temveč zavoljo pretvorenja po kletarstvu v taka vina, ki so izvirnim francoskim proizvodom slična; — ali pri vsem tem je bilo treba v inozemstvu kupljena vina plačati, in na ta način Francosko za 300 milijonov frankov osiromašiti. Tudi ta svota se v francoskem narodnem gospodarstvu znatno pozna.

To materialno stanje, ki je vsak dan slabše postajalo, bilo je velikega upliva na sestavo sedanjega močnega ministerstva Jules Ferry-ja.

Ali tudi drug faktor začel je republikance še dalje bolj skrbeti in vznemirjati, to je politično mnenje in mišljenje francoske armade, ki je vse drugo, samo republikansko ne.

Bivši prvi adjutant maršala Mac Mahona, polkovnik Lamorelle, komandant 14. pešpolka v Brives-la-Gaillarde (Corrèze) dal je 6. januarja, na dan Gambettinega pogreba, v to svrhu nalašč sijajen bal, katerega so se vsi častniki z navdušenjem udeležili in o polu noči še z večim veseljem šampanjca pili, na propast republike prazniški kupico za kupico. Res, da je dobil Lamorelle zaradi tega 30 dnej hišnega aresta, ali ta kazen ne spreminja in ne kroti niti najmanjše protirepublikanski duh francoske armade, katere je sedaj okoli pol milijona na nogah. Torej permanentna nevarnost za republiko, ako se spravi na čelo armade pretendent, v katerega ima taista zaupanje. V tem oziru je varnejši stanje transatlantske republike, ker je v njenih neizmernih prostorih samo 25 tisoč vojakov na nogah.

Videlo se je sedaj, da je bil dozdevni naslednik Grévy-jev, ranjki general Chanzy, akoravno Gambettin prijatelj in sila popularni general, vse kaj

druzega poprej, nego republikanec. Pisma, ki so se po njegovi smrti obelodanila in ki jih je pisal 1870. l. kakor poveljnik Loire-ske armade tedanjemu ministru Gambetti zaradi vojvode Chartres-skega, pokazujejo, da je bil v srcu privrženec Orleanscev in le na videz republikanec.

Ker nimajo republikanci mej slavnimi ali popularnimi generali nobenega privrženika, bili so primorani vzeti za vojnega ministra jeklenega republikanca, generala Thibaudin-a. On je kakor polkovnik bil pri Metzu ujet, in potem je, prelomivši dano častno besedo, ušel Prusom iz ujetništva domov na Francosko; pod imenom Tomagny je ustopil kakor general v Loiresko armado in se zopet boril proti Nemcem. Porogljivo ga sedaj dan za dnevom v francoske poslaniške kamori vsi monarhisti drugače ne kličejo kakor Tomagny in sarkastično interpelujejo, ali je še častna beseda v francoski armadi kaj veljavna pod tem ministerstvom?!

Ferry prevzel je tega vojnega ministra iz prejšnjih ministerstev; — ali ravno to prevzemanje nam pokaže, da nimajo republikanci nobenih pravih privrženikov mej boljšimi elementi francoskih generalov.

Pri vseh teh nezdah in zaprekah prevzel je Ferry vladno moč, rekli bi celo z železno roko, in precej 18. t. m. pokazal je francoskim anarhistom take zobe, pred katerimi jedini imajo pravi respekt.

Za obletnico komune so bili vsi vojaki konsignovani in bil je pripravljen anarhiste skrtačiti na tak način, kakor jih je meseca junija 49. leta Cavagnac.

To je bil tudi vzrok, da so bili anarhisti mirni in tihi kakor miši, ako čutijo v bližini velikega mačka.

Naša želja je, da bi ministerstvo Ferry-jevo tako energično v vsakej zadevi postopalo, ker le na ta način je mogoče francosko republiko in z njo tudi državo rešiti, da ne pade v žrelo osiromašenju in anarhiji.

III. občni zbor „Slovenskega društva“ v Šoštanj.

Iz Šoštanja 27. marca.

„Slovensko društvo“, katero neumorno deluje za probujanje politične zavesti mej štajerskimi Slovenci, sklicalo je svoj 3. občni zbor v Šoštanj. Ob določeni uri zbralo se je v prostorih g. Goloba, gostilničarja in okrajnega načelnika, precejšnje število društvenikov kljub dežju in slabim potom. Zunaj trga pri sv. Mihelu bil je postavljen slavolok z napisom: Slava našem poslancu. Ko se popoldne pripeljejo zastopniki „Slovenskega društva“ gg. dr. Radaj in dr. Gregorec iz Maribora in poslanec g. dr. Vošnjak, pozdravljajo jih streli iz možnarjev. Hiša g. Goloba bila je s cesarsko in slovensko zastavo okinčana. K shodu neso prišli le društveniki iz Šoštanja in cele skalske doline, ampak tudi znani

rodoljubi iz Mozirja. Vlado zastopal je g. okrajni glavar Finetti iz Slovenjega Gradca.

G. dr. Radaj odpre sejo s srčnim pozdravom došlim društvnikom. Potem se oglasi g. dr. Vošnjak in v popularnej besedi govori o delovanju državnega zbora, zlasti o postavah, ki so se že in se bodo še sklenile v prid kmetijskega ljudstva. Omenja postav zoper oderuhe, olajšav pri legalizovanju, upejljave carine na meji za obrtniške in kmetijske pridelke, odpisane gruntu davka po vremenskih nezdah, šolske novele itd. Potem govori o narodnih terjatvah in izreče upanje, da se bodo na gimnazijah v Celji in Mariboru za Slovence napravile paralele.

Zbrani možje neso samo ves čas pazno poslušali, ampak z mnogimi dobro- in slava-klici dokazali, da pritrdé govorniku, zlasti ko je govoril o narodnem vprašanju in o krivicah, ki se Slovincem še vedno godé.

Po končanem govoru in ko so prenehali slavaliv živio-klici, izrečejo zaporedoma g. poslancu zaupanje in prisrčno zahvalo za njegovo požrtvovalno delovanje gg. J. Lipold, župan iz Mozirja, Tajnik, župan šoštanske okolice, Steblonik, župan paške občine, in J. Vivod iz Doliča za društvnike, ki so prišli iz slovenje-graškega okraja.

Potem se pritožijo župani, da pri sodnijah še zmirom nečejo slovenski uradovati in da niti pri sodniji v Šoštanji, niti v Gornjem Gradu nimajo slovenskih tiskovin. Župani šoštanskega okraja in okrajni zastop šoštanski uradujejo slovenski, a c. kr. namestništvo v Gradcu jih sili z globami, da morajo sprejemati nemške dopise. G. poslanca prosijo, da njihove pritožbe naznani gg. ministrom, kar obljubi storiti. Ob enem pa županom razlaga, da bi jim c. kr. oblasti morale slovenski dopisavati, avtonomne oblasti pa same določujejo svoj poslovni jezik, in take nemške dopise, kateri prihajajo od avtonomnih oblastij: županstev, okrajnih zastopov itd., morajo sprejemati, odgovarja se pa se ve da v domačem jeziku.

Potem utemeljuje g. dr. Gregorec iz Maribora resolucije, katere nasvetuje občnemu zboru odbor „Slovenskega društva“.

V prvi resoluciji se izreče, da se Slovenci radujejo šeststoletne zveze s presvitlo dinastijo in da želé o priliki cesarjevega potovanja skozi Štajersko cesarju izkazati svojo udanost in hvaležnost. Zbor sklene, da se naj izvolijo deputacije iz kmetijskih županov in trgov in potem prosijo, da se smejo cesarju v Celji in Mariboru predstavljati.

V drugi resoluciji zahtevajo se slovenske paralele na gimnazijah v Celji in Mariboru in slovenski učni jezik na mariborskem učiteljski. Zbor pričakuje, da bo državni zbor še v tej sesiji sklenil dotično resolucijo, potem pa da se g. minister ne bo dalje branil dati štajerskim Slovincem, kar je dovolil kranjskim.

„Nomina stultorum
Ubique locorum...“

Vender — nemirno, naprej hrepeneče srce mi ni dalo miru v pozorno proučevanje vseh, več ali manj v absurdnem pravopisu tu načrtgótanih imén, temveč me je gnalo vedno višje in višje gori po bodečem kamenju ter mi ni privoščilo niti toliko časa, da bi si bil mogel utrgati katero — vijolico, ki so dehtele ondu ob poti toli vabljivo! In takó sem dospel na Sveto Goro mnogo prej, nego oni mehkužni Goričani, ki vozijo svoje grebe gori v — kočijah! —

Težavna in bodeča je pot na Sveto Goro in upehan in pótén dospeje človek na njeni vrhunec; toda stoječega tu gori na solnčni višavi, mine ga vsa utrujenost in srce mu zaigra v blaženih čuvstvih, kajti razgled, ki se ondukaj razgrne strmečim očem — je nepopisno veličasten! Takšna hōja na strmo goro je podobna našem življenju! Iz mračne, meglene nižave otročje nevednosti in zmotnjave pomimo se polagoma gori po bodočih stopnjicah mučnih nauk in bridkih izkustev k jasnemu smotru spoznanja; po skalovitih strminah sovražnih zaprek vije se nam težavna pot življenja; često se nam

ustavi utrujena, krvaveča noga in trpka breztolaznost porazi nam dušo v prah bornih pritličnih mislij; marsikateri izmej nas omahne v ničevu mrtvilo nazaj že doli ob gorskem vznožju, nekaj njih opeša mejpotoma na tej ali oni postaji in kedor dospeje gori na svetli vrhunec, temu se odpre razgled v obljubljeno deželo božanske modrosti, kjer se mu razodenejo vse tajnosti človeškega življenja. Kakor potnik, stoječ na gorski višini, motri človek, dospevši v dobo mirne, brezstrastne starosti, globoko pod sabo gomzečo gonjo ničemurnega sveta in vso človeško bedašto, ki se ondu šopiri, zvabi mu sočuten nasmeh iz ravnotežne duše; malomarno in z olimpskim pokojem ozira se prosvetljen in v grenkih skušnjah očiščen duh na smešno napihovanje otlođušnih golobradcev, katerim se vsak njihov vzdihljaj dozdeva — pesniška inšpiracija, vsaka po plitvih možganih njim bodeča misel — izveličevalno, vse človeštvo osrečujoče blagovestje

Prijazen pozdrav me vzbudi iz teh „filosofičnih“ refleksij. Začuden se obrnem in pred mano stoji jeden svetogorskih duhovnov, g. A. Črv, v kate-rega blagovoljni družini sem si ogledal cerkev in

krasno panoramo, razgrinjajočo se ob njej v neprezirnem okrožju:

Nalik belej golobici, obdane s krotkimi mladici, stoji tu na vzvišenem, solnčnem vrhuncu v krogu ličnih hiš svetla svetogorska cerkva, h kateri prihaja iz vseh krajev nebrojno število romarjev. Cerkev sama je zidana v jednostavnem, preprostem slogu in posebni umeteljniški umotvori nje ne krasijo; vender v teku časa se je nagomadilo v njej mnogo dragocenosti, ki se tu leskečejo po mramornih žrtvenikih. Po širnih cerkvenih stenah se razgrinjajo velikanske slike iz Marijine legende; dve vrsti mogočnih stebrov, stoječih v zadnjem oddelku cerkve, podpirati streho (cerkev je brez oboka) in doli po tleh se prostira preproga pisanih mramornih plošč: rudeč, tenkožilni mramor okvira tudi vsa cerkvena vrata in zagraja z vitkim stebrovjem hod v presbiterij . . .

Poludansko zvonjenje zvede naju iz svetišča in tu me vestni spremljevalec opozori na veliki novi zvon, ki ga je nedavno za Sveto Goro ulil ljubljanski zvonar g. Samassa. Zlobni jeziki baje pravijo, da ima ta zvon — „slamnat glas“ in zvon res ne-

S tretjo resolucijo se nalaga društvenemu odboru, da se obrne do g. naučnega ministra s prošnjo, da naj za Štajersko nastavi saj jednega slovensčine zmožnega deželnega šolskega nadzornika, kar šolska deželna postava za Štajersko odločno zahteva, kajti po njej mora jeden deželni šolski nadzornik biti zmožen slovensčine v besedi in pisavi, sedanja dva pa ne znata slovenski.

V četrtej resoluciji se naroča društvenemu odboru, da se pritoži v posebnej spomenici pri g. ministru za notranje zadeve zaradi nastavljenj tacihi političnih uradnikov v slovenskih okrajih, ki ne znajo slovenski.

Vse resolucije so bile po kratkej debati jednoglasno sprejete.

Pri tretjej resoluciji graja g. župnik dr. Lipold samovoljno postopanje deželnega šolskega sveta štajerskega, kateri včasih prav brezozirno učitelje imenuje, ne oziraje se na predloge krajnega in okrajnega šolskega sveta.

Pri predlogih posameznih društvenikov priporoča gosp. Mih. Vošnjak iz Celja sadjerejsko društvo šentjursko in nasvetuje, da se v šotanjskem okraji, kjer je dosti dobrega sveta za sadno drevje, napravi več podružnic. Vsi navzočni temu predlogu pritrjuje; upati je tedaj, da ne ostane pri samih besedah, ampak da se tudi kaj zgodi. Prva podružnica se bo menda ustanovila na Paki.

Občni zbor se potem sklene z navdušenimi živoklici na cesarja.

Pri tem zboru se je pokazalo, da je narodna zavest v našem okraji že močno vzbujena in da tukaj ni nobenih tal za rovarje šulvereinske. O tem so se nemškutarski agitatorji tudi lahko prepričali pri volitvah za okrajni zastop, ki ostane, kar je bil dozdej, še za naprej — naroden.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. marca.

Predsednik državne zbornice, dr. Smolka, priporoča v svojem pismu do volilnega odbora v Stanislavu izvolitev prof. Bilinskega, ker da desnici treba močij na narodno-gospodarskem polji. — Državni poslanec rabi Simon Schreiber umrl je nagle smrti, zadet od kapa. Pred nekoliko časom izdal je bil v družbi s 320 drugimi ortodoksni rabinarji manifest, v katerem se je pravovernim židom v Galiciji ne le zabranjevalo voliti naprednjaške sovornike v občinske, samoupravne in zakonodajske korporacije, nego se jim tudi z zakletvijo zagrozilo, da se nemajo nič petati z naprednjaškimi židi. Vrhovno državno pravdnistvo je na to zaukazalo lvoškemu pravdnistvu, da naj to stvar preiskuje ter eventuelno sproži kazensko preiskovanje zaradi zločina izsilstva po §. 98. k. z. Na to je bila v tiskarni zelotičnega lista židovskega „Machseske Hadas“, kojega pokrovitelj je bil rabi Schreiber, hišna preiskava, ter so bili zaplenjeni vsi listi, ki so imeli hujskajoče članke proti reform-židom. Predsednik bogočastnega sveta lvovskega, deželni po-

slanec dr. Zucker, kojega je bil rabi Schreiber javno izobčil, se bode zasljal po preiskovalnem sodniku, ga mu razloži dotične razmere. Aféra ta vzbuja mnogo pozornosti.

O političnem položaji v Dalmaciji piše „Pozor“ tako-le: „Za tako nepričakovano nastopivši ponemčevalni sistem se sedanji namestnik baron Jovanović ne sme in ne more sam odgovornim smatrati. Že njega prednik baron Rodić je pri vseh svojih velikih zaslugah za deželo temu sistemu potgladil, dasiravno v svojih uradih ni nikdar namestil tujega, deželnega jezika nezmožnega uradnika. Germanizirajoči sistem v tej deželi ima globokejši izvor, spojen je znotraj z jednako metodo v Bosni in Hercegovini. Ne daje se prav lahko misliti, da bi bil baron Jovanović v stanu v nasprotju z osrednjo vlado, takorekoč kar na svojo roko delati politiko. — Merodajni krogi prezirajo resnico, da je Dalmacija del trojedine kraljvine, da je spojenje Dalmacije s Hrvatsko že v ogrsko-hrvatski pogodbi v principu določeno ter da se ima samo še način spojenja uganiti. Z utelešenjem Krajine pa je tudi združenje Dalmacije močno približalo se. Vemo, pravi „Pozor“ dalje, da je nehrupno vedenje dalmatinskih poslancev v tej zadevi le diplomatska opreznost, ker menijo stvar kar na tihem urediti, ne da bi ob jednem delali preglavice namestniku. Ako pa poslanci spoznajo, da so se motili, potem zahteva resna stvar, da energično nastopijo in si pridobe za to tudi svoje politične zaveznike Poljake, Čeha in Slovence. — Sicer pa ni prav umevno, zakaj da mora ravno Dalmacija biti upravljana po vojaškem guvernerji. Ako v Trstu, v tem po irredenti razrivanem kraji, zadostuje civilen namestnik, toliko lažje bi bil na svojem mestu tudi v Dalmaciji.“

Vnanje države.

Srbska kraljica Natalija zapustila je 24. t. m. Beograd, ter se podala s svojim sedemletnim sinom prestolonaslednikom pod imenom grofice Takovske na potovanje v Nizzo. V ponedeljek dospela je v Budimpešto, kjer sta jo pozdravila grof Hunyady in glavni konzul srbski Peter Steić. — Cerkevno vprašanje se bode s prihodnjimi volitvami dognalo do svojega konca. Komisijon, obstoječ iz skupščinarjev in nadduhovnikov, ki bode imel voliti metropolit, sklican je v dan 1. aprila. — Italijanski kralj in njega minister vnanjih stvari, Mancini, zahvalila sta se srbski vladi za nje sočutje, izkazano ob priliki smrti italijanskega poslanika Cao Tosi-ja. Italijanski poslovodja v Beogradu, Gregorio, odlikovan je bil pri tej priložnosti s takovskim redom.

Pri volitvi v francosko kamoro na mesto Gambette v 20. pariškem arrondissementu dobil je radikalec Sigismond Lacroix (Krzyzanowski) 3795 glasov, oportunist Métivier dobil je 1896 in Dumay 1236 glasov. Lacroix je jeden iz zmernejših radikalcev, nastoječ za jemoto države, kakor je sam poudarjal v volilnem skodu v Belleville-i. — Mr. Vacquerie izročil je včeraj prezidentu Grévy-ju peticijo angleških učenjakov in umetnikov, podpirano tudi po Victorji Hugo-tu, v katerej prosijo za pomiloščenje kneza Krapotkin-a.

Povodom zadnjih dogodajev in naraščajočih tajnih družeb ukrenila je angleška vlada ustanoviti poseben policijski oddelček za politične zadeve. — Vlada je tudi odredila, da ima javna poslopja v Londonu stražiti 2000 vojakov-pešcev. Parlamentno poslopje in Buckingham-ovo palačo čuval bode bataljon garde.

Domače stvari.

— (Prvi redni občni zbor društva „Narodni dom“) bil je včeraj zvečer ob 6. uri v dvorani Čitalnice ljubljanske. — G. predsednik dr. Moše pozdravi navzočne in konstatuje, da je izmed 100 opravičenih glasov zastopanih nad 50, tedaj mnogo več, nego predpisana tretjina — ter povabi gg. tajnika in blagajnika, da poročata o društvenem delovanji v preteklem letu. — Tajnik g. Hribar prečita potem jako obširno in skrbno sestavljeno poročilo, obsežajoče vse podrobnosti, katere so bile že prijavljene v našem listu, a tudi druge jako zanimljive podatke, n. pr. glede loterije, za katero je do sedaj razposlanih že 35.000 srečk. Ker nam ni možno objaviti tega poročila posameznosti, bodi dovolj pripomniti, da je bilo pristna slika izredno požrtvovalnega delovanja in zbog tega tudi vzprieto z živahno pohvalo. Po predlogu g. tajnika izrazi zbor gospej Grasselli-jeve in Murnik-ovej za njijino marljivo in uspešno nabiranje prostovoljnih darov svoje priznanje. — Isto tako poročal je blagajnik dr. Starč o društvenem imetku. Uplačanega bilo je do konca leta vsega vkupe nad 13.000 gld. Od tega je nekaj naloženega pri eskomptnej banki, nekaj v hranilnici, za 7900 gld. pa se je nakupilo prioritét, ki nesó 5 $\frac{1}{10}$ % obresti. Tudi poročilo blagajnikovo vzprime se s priznanjem. — G. Ivan Knez poroča v imenu pregledovalnega odseka, da so se pregledale knjige in blagajnica in da se je našlo vse v najlepšem redu, zato predlaga, da se upravnemu odboru da absolutorij. Gosp. dr. Munda, ki je pregledal knjige tajnikove, korespondenco itd. izrazi se isto tako in izreče hvalo in priznanje. — Vrší se potem volitev predsednika in upravnega odbora v smislu §. 9. društvenih pravil. Izvoljeni so ter dobili gg.: dr. Alfonz Mosche, predsednik, 54 glasov, Fran Fortuna 58 glasov, dr. Fran Papež 57 glasov, dr. Karol Bleiweis vitez Trsteniški 54 glasov, Ivan Murnik 54 glasov, Ivan Hribar 53 glasov, Josip Kušar 50 glasov, dr. Val. Zarnik 50 glasov, drd. Ign. Kotnik 50 glasov, dr. Josip Starč 49 glasov, Ferd. Souvan 47 glasov, dr. Anton Jarc 47 glasov. V pregledovalni odsek volijo se po predlogu gospoda Fortune per acclamationem gospodje: dr. Zupanec, dr. Munda, Fr. Souvan, Ivan Knez in Vaso Petričič. — K zadnji točki „nasveti posamičnih društvenikov“ oglasi se gosp. drd. Kotnik in stavi predlog, da se deleži znižajo na 100 gld. in vsak delež razdeli na 2 dela. Dalje, da se sedanji načrt amortizacije s 47 letno dobo premeni v amortizacijo na 30 let, za katero je predlagatelj izdelal popolni načrt, po katerem bi amortizacija bila za veliko tisoči cenejša. O teh dobro utemeljenih predlogih prične se debata, katere se udeležé posebno gg. dr. Bleiweis, Svetec, Murnik, Hribar. Oba predloga izročita se novemu upravnemu odboru v posvetovanje in pretres in v

kako medlo zvení; a treba je vzeti v poštev slabo akustično razmerje tu gori v prosti višavi, kjer se zvonov glas nema upirati ob nikak odmevajoč predmet! . . .

Ogledavši si pred velikim, proti večeru obrnenim portalom na kamenenih postamentih stoječe štiri evangeliste, obrnila sva oči na divno seljansko panoramo:

Globoko doli ob vznožji Svete Gore na južnej strani vali se zeleno-modra Soča v smelih ovinkih tja doli po širni ravani, izlivajoča se tam v sinji daljavi v prostrano naročje — jadranskega morja, bliščečega endu na jasnem obzorji, nalik velikanskemu zrcalu. Tu na levem Sočinem obrežji leži v zelenem polji jasno goriško mesto, pregrneno s prozorno zaveso svetlosivkastega soparja. Okrog mesta se razteza širna planjava, po kateri blesté kakor beli labudi različna sela. In tukaj ob Soči na desno razgrebajo se prisojna goriška Brda z lozorodnimi svojimi griči, po katerih se leskečejo bele kamenite cerkve. Za Brdi proti večeru razprostira se v neprezirni širjavi krasna furlanska ravnina tja doli do starodavnih Benetk, ki se

ob čistem, brezoparnem vremenu vidijo s Svete Gore. — Ondu proti jugo-iztoku širi se kakor tožno bojno polje, pusti, s sivim kamenjem obsejani Kras, in tam doli na skrajnem konci južnega obzorja plava na sinjem morskem krilu višnjevi trak isterskega poluotoka, na katerem se v jasni vzduh dviguje temno-modra Učka-gora. Nekoliko nižje proti iztoku blišči izmed temnih hribov svetlo Snežnikovo tème, in višje sem gori kažeta siva očaka Nanos in Čaven „en profil“ plešavi svoji glavi, pokriti s temnozeleno kapico trnovskega gozda; njima ob južnem vznožji je razprostrta divna vipavska dolina, v katere zavetnem naročji se zibljejo trije prijazni tržiči . . . Za Čavnom gori na sever vzkipeva nalik okamenelemu morskemu valovju sivo, valovito obličeno gorovje, za katerim štrli proti nebesom gorostasni jez mogočnih, z večnim snegom odetih — julijskih planin, protezajočih se v dolgi, nepretrgani vrsti — od triglavega našega mejnika tja doli v cvetoče vrtove italijanskega poluotoka . . .

Zamaknen in od svete groze prošinen zrê človek ta veličestni proizvod vsemogočne prirode

roke in v pogledu na divno seljansko sliko, obrito z bliščečim sijajem solčne luči, vzplava mu zavzeti duh v raj čarovitih slutenj o večnem, nevenljivem življenji, o katerem sanjári človečanstvo ves nepregledni čas svojega živobitja na zemlji . . . Blagodejen in poviševalen je učinek božanske harmonije, razodevajoče se v svobodnem razgledu po širnem stvarjenji z jasnega vrhunca visoke gore in sladak mir leže se nam v koprneče, večno neutešno srcé!

V blažena čuvstva ugreznem sedel sem ves popludan tu gori na Sveti Gori, in tihí pokoj se je razlegal okrog mene: le zdaj pa zdaj prišumel je kak lèhen odmev vsakdanjega delovniškega življenja sem gori iz dimnate nižave. In ko se je naposled solnce nagibalo k zatonu, polotila bi se me bila skoro mehkobna sentimentalnost, kakor one go-spice, ki jo je tolažil poredni Heine:

„Mein Fräulein, sein Sie munter,
Das ist schon ein altes Stück:
Da vorne geht sie unter,
Dort hinten kommt sie zurück“ . . .

Čil, legák in veselo pojóč hitel sem doli po hribu in se vrnil razvedren, na duši in telesi pomlajen, v naročje — šumnega mestnega življenja.

poročanje izrednemu občnemu zboru. — Drugi po gosp. drdu. Kotniku stavljeni predlogi neso našli potrebne podpore. Predsednik zaključi potem zbor, ki je trajal nad dve uri.

— (Ljudske veselice o Binkoštih ne bode.) V večeršnjem občnem zboru društva „Narodni dom“ voljeni upravni odbor je sklenil, da se z ozirom na šeststoletnično slavnost, ki se bode vršila v začetku julija, potem z ozirom na volitve v ljubljanski mestni zastop, ki absorbirajo vso delavnost ljubljanskih domoljubov, in konečno z ozirom na to, ker v začetku maja ni pričakovati še stalnega vremena, ljudska veselica odloži za prihodnje leto.

— (Nova metoda kratiti si čas.) Nekaj časa sem se opaža, da neka zlobna roka kvari in trga slovenske, na cestnih vogalih prilepljene plakate. Zdaj se je posrečilo priti zlodeju na sled in ta je neki c. kr. penzionist Jabornigg, stanujoč v kolodvorskih ulicah, ki nosi v to svrhu jako pripravno fokoš-palico, s katero v jednej potezi pretrga največji plakat. Čuli smo že marsikaj, kar temu ali onemu gosp. penzionistu pade v glavo, to pa je gotovo kaj prav novega.

— („Werndl-ova puška.“) Kratko i lahko-umevno poučilo v orožji po vprašanjih i odgovorih za peštvo i lovsko četo cesarskega i kraljevskega vojstva.“ Pod tem naslovom izdal je neutrudljivi in velezasluzni c. kr. stotnik gosp. Komel pl. Sočebzan zopet 29, oziroma 58 strani obsežno lično knjižico, ki popisuje Werndlovo puško, strelivo, kako jo razdevati in zopet sestavljati, kako se ohrani v dobrem stanju, kako se hrani strelivo itd. Ta knjižica bode jako umestna pomnožitev naše vojaške literature, in gospod izdajatelj, ki je s to knjižico poslal že 9. delo v slovenski svet, pridobil si je zopet novo zaslugo in odstranil jako čutljiv nedostatek. Jezik je vseskozi prav srečno in gladko ubran, papir in tisk tiskarne družbe sv. Mohora prav dober, cena pa le 20 kr. Gosp. izdajatelj ima vrhu tega že poslovenjene in za tsk priredjene naslednje knjige: Poučilo o streljanju (Schies-Instruktion), ustrojba vojstva (Heeres-Organisation) i vezbovnik (Exerzir-Reglement). To je zopet dokaz, koliko zamore storiti in koristiti tak možak, kakeršen je gosp. Komel pl. Sočebzan.

— (Popravek.) Več pri veselici v Zatičini navzočnih gostov, o katere bil je v 66. šte. našega lista priobčen dopis „Z Dolenjskega,“ nam piše, da je bil gosp. davkar Lilleg po krivičnem napaden, ker omenjene veselice ni nikdo drugi aranžiral, nego krčmar Fritz sam, da se cesarska himna sploh ni svirala, najmanj pa pri prihodu katerega koli gosta in da v obče ni bilo najmanjšega škandala.

Tržne cene v Ljubljani

dné 28. marca t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	64
Rež,	5	20
Ječmen	4	39
Oves,	2	93
Ajda,	4	23
Proso,	4	87
Koruza,	5	20
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	9	—
Krompir, 100 kilogramov	2	86
Maslo, kilogram	—	98
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	68
„ povojen,	—	75
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	56
Telečje	—	50
Svinjsko	—	48
Koštunovo	—	48
Kokoš	—	45
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	2	94
Slama,	1	96
Drva, trda, 4 kv. metre	6	20
„ mehka,	4	—

Dunajska borza

dné 28. marca.

Papirna renta	78 gld. 30	kr.
Srebrna renta	78	60
Zlata renta	98	85
5% marcna renta.	92	85

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armich.

Akcije narodne banke	831	—
Kreditne akcije	317	60
London	119	55
Napol.	8	48
C. kr. cekini.	5	66
Nemške marke	58	45
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119
Državne srečke iz l. 1864.	100	168
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	98	65
Ogrska zlata renta 6%	120	30
„ 4%	88	80
„ papirna renta 5%	87	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—
unava reg. srečke 5%	100 gld.	114
emlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	75
Kreditne srečke	100 gld.	170
Rudolfove srečke	10	21
Akcije anglo-avstr. banke	120	117
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	226	—

Išče se

oženjen krčmar na račun,

ki more uložiti varščino, za gostilnico s prenočiščem, ležečo ob dolenjski cesti, dve uri od Ljubljane, preskrbljeno z vso hišno opravo in zdatnim hlevom. Ako želi, odda se mu tudi lahko nekaj zemlje. (182—1)

Slamnike

pere in prenačaja po najelegantnejših novih modelih in najnižji ceni

Josip Merješič,

Sv. Petra cesta št. 29.

(157—3)

Umrl so v Ljubljani:
23. marca: Franc Widmar, kajzarjev sin, 1 mesec, Črna Vas št. 18, za božastjo.
24. marca: Jozef Jagodnik, kaznec, 19 let, Ulice na grad št. 12, za spridenjem obisti. — Jern Mihajlovič, čevljarjeva udova, 76 let, Karlovska cesta št. 7, za spridenjem spodnjih telesnih udov. — Franca Kuhar, delavčeva hči, 9 1/4 let, Poljanska cesta št. 18, za ssičo. — Janez Jurjovec, izvoščikov sin, 5 let, Marije Terezije ceste št. 4, za Brighijevem spridenjem obisti.
26. marca: Emil Razinger, učiteljev sin, 16 mesecev, Židovska steza št. 6, Hydrocephalus.

Tjci:
27. marca.
Pri Stonu: Baron Lenk iz Grada. — Pelikan iz Monakova. — Desk iz Trsta. — Versec iz Kamnika. — Svetelj iz Ljilje. — Cusman iz Gorice. — Dollene iz Trsta. — Edelman iz Maribora.
Pri Mateti: Bayer iz Zagreba. — Rogner iz Maribora. — Zajice iz Dunaja. — Bozgeci iz Sodice. — Domig z Dunaja. — Komljanec iz Kofčaja. — Glaninger, Zivski z Dunaja.

Vožne liste
nemške in nemško-slovenske
priporočila po nižji ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

V najem

odda se takoj štacuna z blagom vred na štiri leta na Raki pri Krškem na Dolenjskem, na lepi priliki pri farnej cerkvi. — Več o tem pove upravništvo „Slovenskega Naroda“.

Na prodaj ali v najem

se daje v Horjulu na najlepšem prostoru malin s 3 tečaji in stopami; poleg hiše ste dve prostorni sobi, klet, kašča, hlev, vrt, dve njivi (za 3 mernike posetve), blizu hiše je travnik in 1 oraš pašnika. Novo, lepo zidano poslopje je prav blizu farne cerkve pri cesti in je sposobno tudi za štacuno.

Pogoji (prav ugodni) se zvedo pri gospodarji tega posestva Janezu Turk-u v Cerkovski Vasi št. 46, pošta Gorenji Logatec. (183—1)

Častitim svojim p. n. kupcem in trgovskim prijateljem dajem na znanje, da prodajam novejši čas, zadostujoč najskrajnejšim zahtevam, razen slavnostnih

klobukov

po 1 gld. 50 kr., 1 gld. 70 kr. in 2 gld. 20 kr., tudi še finejše po 2 gld. 50 kr. in najfinejše vrste po 3 gld. 20 kr. (171—3)

Z odličnim spoštovanjem

A. PRIBOŠIČ,

v Ljubljani, Gledališke ulice št. 6.

Vaše blagorodje!

Moj 85letni oča болоval je nekaj let sem na zapeki, spojeni z neznosnimi bolečinami in na zlatej žili. Uporabljal je mnoga sredstva, katera so mu nasvetovali zdravniki, pa v-e brez uspeha. Slučajno čital sem o Vašem, dr. Rosovem zdravilnim balzamu, naročil si dve steklenici in po njih uporabi postal je moj oča zopet zdrav; popravil se je toliko, da sedaj mirno spava, dočim mu prej ni dalo dlje spati, nego jedno samo urico. Blagosloviljam Vas tedaj v imenu svojega priletnega očeta.

S spoštovanjem

Fran Janak,

agent kneza Schwarzenberg-a.

Temešvar (na Ogrskem), 10. septembra 1876.

Hitra in gotova

pomoč boleznim v želodeci in njih posledicam.

Vzdržanje zdravja

obstoji jedino v tem, da se vzdrži in pospešuje dobro prebavljenje, kajti to je glavni pogoj zdravja in telesne in dušene kreposti. Najboljše domače sredstvo, da se prebavljenje uravna, da se pravo mešanje krvi doseže, da se odstranijo sprjeni in slabi deli krvi, je uže več let splošno znani in priljubljeni

dr. Rosov zdravilni balzam.

Izdelan je iz najboljših, krepilno zdravilnih zelišč jako skrbno, upliva uspešno pri vseh težavah pri prebavljenji, osobito pri slabem apetitu, napetji, bljavanji, telesnih in želodčnih boleznih, pri krči v želodeci, pri prenapolnjenji želodca z jedmi, zastinjenji, krenem natoku, hemeroidah, ženskih bolečinah, pri bolečinah v črekih, hipohondriji in melanholiji (vsled motenja prebave); isti oživlja vso delavnost prebave, napravlja kri zdravo in čisto in telesu dá zopet prejšnjo moč in zdravje. Vsled tega svojega izvršnega upliva je zdaj gotovo in priznano ljudsko domače sredstvo postal in se splošno razširil.

Na stotine pism v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti postnemu povzetju svote.

Svarjenje!

Da se izogne neljubim napakam, zato prosim vse p. t. gg. naročnike, naj povsodi izrečno dr. Rosov zdravilni balzam iz lekarn B. Fragnerja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo zdravilni balzam, in ne izrečno dr. Rosovega zdravilnega balzama.

Pravi

dr. Rosov zdravilni balzam

dobi se samo v glavnej zalogi izdelovalca B. Fragnerja, lekarna „k črnemu orlu“ v Pragi, Ecke der Spornergasse Nr. 205—3.

V Ljubljani: G. Piccoli, lekar; Vlj. Mayr, lekar; Eras. Birschitz, lekar; Jos. Svoboda, lekar; J. pl. Trnkoczy, lekar. V Postojini: Fr. Baccaricoh, lekar. V Kranju: K. Šavnik, lekar. V Novem Mestu: Dom. Rizzoli, lekar. V Kamniku: Jos. Močnik, lekar. V Gorici: G. Christofolletti, lekar; R. Kürner, lekar; G. B. Pontoni, lekar. V Ogledji: Della Damaso, lekar. V Trstu: Ed. de Leitenburg, lekar; G. Prendini, lekar; G. B. Foraboschi, lekar; Jak. Serravalto, lekar. V Zagrebu: C. Arazim, lekar.

Vse lekarnе in veče trgovine z materijalnim blagom v Avstro-Ogrskej imajo zalogo tega zdravilnega balzama.

Isto tam:

Praško vseobčno domače mazilo,

gotovo in izkušeno zdravilo zoper prisad, rane in ulesa.

Dobro rabi zoper prisad, ustavljanje mleka in če postajejo ženske prsi trde, kadar se otrok odstavi; zoper abscese, krvava ulesa, gnojne mozoljčke, črmasti tur; zoper zanohtnico ali takozvanega črva na prstih; zoper obustavljanje, oteklina, bezgavke, izrastke, morsko kost.

Vsak prisad, oteklina, ukoščenje, napihnenje se kmalu ozdravi; kjer se je pa pričelo uže gnojiti, ule izsesa v kratkem in brez bolečin ozdravi.

V ikatljicah po 25 in 35 kr.

(144—2)

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno uže zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. av. velj.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.